

Arrest

**nr. 53 500 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV en RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 en 31 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX en advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 september 2009 een asielaanvraag.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 augustus een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 2 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenoot, A.(...) K.(...) (O.V. 6.497.932), in Karabulak.

Uw man werkte sinds 2005 bij een private bewakingsfirma. Hij was tewerkgesteld als ploegbaas van de bewakingseenheid op het terrein van het oliebedrijf Inguchneftegazprom in Karabulak. Op 20 juli 2009 was er tijdens de nacht een poging tot diefstal van aardolie. Samen met enkele collega's raakte uw man betrokken in een vuurgevecht met de dieven. Op 13 augustus 2009 werd de dienstwagen van uw man beschoten toen hij een nachtelijke ronde deed op het terrein. Korte tijd later vernam uw man dat de politie één van de daders van het incident op 20 juli 2009 had geïdentificeerd. Uw man vernam dat deze inbreker was omgekomen tengevolge van de verwondingen die hij had opgelopen in het vuurgevecht met uw man en zijn collega's.

Op 27 augustus 2009 vielen 's avonds twee gemaskerde mannen in uw appartement binnen. U was samen met uw schoonmoeder thuis aanwezig, terwijl uw man toen bij een vriend was. Deze mannen bedreigden u en uw schoonmoeder en zeiden dat ze naar uw man op zoek waren. Ze vertelden dat uw man verantwoordelijk was voor de dood van hun makker. U belde naar uw man en zei dat hij niet naar huis mocht komen. U vertrok meteen naar uw schoonzus in Nazran. Uw man kwam de volgende dag ook naar zijn zus, waar jullie samen zouden verblijven tot uw vertrek uit Ingoesjetië in september 2009. Op 20 september 2009 vond u een dreigbrief in de bus, toen u even terug was gegaan naar jullie appartement in Karabulak. In deze brief werd uw man bedreigd met de dood omdat hij verantwoordelijk zou geweest zijn voor de dood van één van de inbrekers. Diezelfde avond belde uw buurvrouw om te zeggen dat uw appartement in Karabulak was beschoten. Jullie besloten om het land te verlaten.

Op 24 september 2009 vertrok u vanuit Nazran. U reisde in een minibus via Wit-Rusland, Polen en Duitsland tot België. U was in het bezit van een reispaspoort, maar u had geen visum. U kwam aan in België op 29 september 2009 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) K.(...) (O.V. 6.497.932). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Deze beslissing was ondermeer gestoeld op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man. Deze tegenstrijdigheden werden als volgt gemotiveerd:

"Ten eerste moet worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw vrouw in belangrijke mate verschillen voor wat betreft het incident waarbij gemaskerde mannen uw appartement binnenvielen. Zo verklaarde u dat de gemaskerde mannen die op 27 augustus 2009 uw appartement binnenvielen uw vrouw wel vertelden dat zij naar u op zoek waren, maar dat zij haar niet vertelden waarom zij u zochten. U zei dat u alleen maar kon vermoeden dat deze inval iets te maken had met de gebeurtenissen op 20 juli 2009 (CGVS, p. 13-14). Uw echtgenote zei echter dat deze mannen haar vertelden dat zij u zochten omdat u verantwoordelijk was voor de dood van hun makker op 20 juli 2009. Zij vertelden haar dat ze wisten dat u die avond de verantwoordelijke van de bewaking was (CGVS M.(...), p. 6). Deze versies zijn niet verenigbaar. U noch uw vrouw konden een afdoende verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 20-21; CGVS M.(...), p. 9). Vervolgens bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de gebeurtenissen die volgden op deze bedreigingen. Zo verklaarde u dat u op 27 augustus 2009, nadat gemaskerde mannen in uw appartement waren binnengevallen, diezelfde avond nog van bij uw vriend in Plievo vertrok naar het huis van uw zus in Nazran, waar u herenigd werd met uw vrouw (CGVS, p. 13). Uw echtgenote vertelde echter dat u die avond nog bij uw vriend in Plievo bleef en dat u haar pas de volgende dag kwam vervoegen bij uw zus in Nazran (CGVS M.(...), p. 7). Bovendien vertelde u hoe uw vrouw na 27 augustus 2009, toen gemaskerde mannen jullie appartement binnenvielen en jullie bij uw zus in Nazran introkken, nog hooguit één of twee keer terugkeerde naar jullie appartement in Karabulak om poolshoogte te nemen (CGVS, p. 17-18). Uw echtgenote verklaarde echter dat zij in de maand tussen de bedreiging op 27

augustus 2009 en jullie vertrek uit Ingoesjetië op 24 september 2009 meermaals naar jullie appartement terugkeerde. Zij vertelde hoe zij één of twee keer per week naar het appartement in Karabulak ging (CGVS M.(...), p. 7). Toen jullie beiden geconfronteerd werden met bovenstaande tegenstrijdigheden, konden jullie hier geen aannemelijke verklaring voor bieden (CGVS, p. 21; CGVS M.(...), p. 9). De vaststelling dat jullie verklaringen tegenstrijdig blijken over essentiële punten in jullie asielrelaas, met name de inval en bedreiging door gemaskerde mannen en de gebeurtenissen die hier op volgden, maakt dat het Commissariaat-generaal, geen geloof kan hechten aan jullie bewering als zou jullie leven gevaar lopen in Ingoesjetië.”

Uw binnenlands paspoort en uw geboorteakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Deze documenten kunnen uw asielrelaas echter niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroep instelde op 30 augustus 2010 (rolnummer RvV 58 638) en op 31 augustus 2010 (rolnummer RvV 58 691).

2.2. Gelet op het feit dat in beide verzoekschriften dezelfde administratieve rechtshandeling wordt aangevochten, worden beide zaken gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K. A. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 53 501 van 20 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. Onder het kopje “nopens de aanvullende onderzoeksmaatregelen” voert verzoeker aan dat hij voldoende concrete informatie heeft verstrekt die gemakkelijk kan afgetoetst worden bij de onderneming Neftgegazprom in Karabulak. Daarom stelt verzoeker voor dat het Commissariaat-generaal deze informatie aldaar opvraagt.

In een eerste ‘middel’ voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie en besluit dat de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. Zo wordt de identiteit van verzoeker bewezen door middel van zijn Russisch paspoort, waarvan de authenticiteit niet werd ontkracht, en worden de vervolgingsfeiten zoals ze door verzoeker werden uiteengezet evenmin op geldige wijze ontkracht. Er wordt volgens verzoeker in de bestreden beslissing verwezen naar een CEDOCA-document dat ook aan het administratief dossier wordt toegevoegd, maar zonder concrete verwijzing naar de elementen die op verzoeker van toepassing zouden zijn. De mogelijkheid voor verzoeker om het risico te lopen op “zware aantastingen” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wordt niet op geldige wijze weerlegd.

In een tweede ‘middel’ voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het “gebrek aan motivering van de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van

de wet van 15/12/1980". Tevens voert verzoeker de schending aan van het principe van het "voordeel van de twijfel" voor de asielzoeker en werpt hij op dat er sprake is van een verkeerde en slechts gedeeltelijke lezing van de CEDOCA-documenten gevoegd aan het administratief dossier. Volgens verzoeker ontkracht het Commissariaat-generaal op geen enkele formele wijze de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, met name het feit gedood te worden door een groep "waarvan hij niet weet of ze deel uitmaken van de Ingoesjetische of Federaal Russische origine of niet" en dit louter omwille van zijn werk als toezichthouder van een olie-exploitatiebedrijf. Er is volgens verzoeker niet verklaard geweest dat hij een beroep kan doen op de diensten van de Ingoesjetische politie, waarvan hij niet weet of ze betrokken zijn bij deze zaak of niet. Verzoeker beweert wel degelijk onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag te vallen omdat hij door de Ingoesjetische en/of Federaal Russische autoriteiten kan beschouwd worden als behorend tot een gewapende groep, die poogden om de controle over te nemen van de olie-exploitatie (incriminerende politieke meningen) ofwel "door toe te behoren tot iedere andere groepering die tegen de autoriteiten is, dit zonder dat deze zelfde autoriteiten in staat zijn om zijn bescherming te verzekeren". Verzoeker verwijst naar de CEDOCA-documenten 'Veiligheidssituatie in Ingoesjetië' van 5 november 2009 en stelt dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië extreem onstabiel is en het extreem moeilijk is om de auteurs van de geweldpleging te identificeren en geeft enkele uittreksels uit dit rapport weer. Volgens verzoeker ontkracht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op geldige wijze dat de karakteristieken waarvan sprake in artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, niet zouden zijn toegekend aan verzoeker en zijn familie door de vervolger, meer bepaald de Ingoesjetische en/of federaal Russische autoriteiten of nog gewapende bendes die trachten de controle over te nemen in Ingoesjetië. Met betrekking tot de actuele toestand in Ingoesjetië verwijst verzoeker opnieuw naar het CEDOCA-document en bepaalde uittreksels hieruit. Hij oppert dat de commissaris-generaal de informatie uit dit document volledig negeert in het kader van de appreciatie van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkracht dat verzoeker verantwoordelijk is geweest voor de bewakingsdienst van de olie-exploitatie, dat hij in het kader van zijn professionele activiteit betrokken zou zijn geweest in een schietpartij met onbekenden en hij als gevolg van deze schietpartij thuis door onbekenden in camouflagepakken zou zijn bedreigd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkracht evenmin dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië extreem onstabiel is en de mogelijkheid bestaat dat de Ingoesjetische autoriteiten zelf betrokken zijn bij deze schietpartij waardoor verzoeker vreesde zich naar aanleiding van de evenementen die erna plaatsvonden bij de autoriteiten te wenden. De algemene situatie in Ingoesjetië wordt volgens verzoeker genegeerd, terwijl verzoeker als een spelbreker of als een gewapend lid "van de factievoerende tegenpartij van deze zelfde Ingoesjetische autoriteiten" beschouwd wordt. Volgens verzoeker wordt met deze elementen geen rekening gehouden en herneemt de bestreden beslissing een stereotiepe motivering die in alle Ingoesjetische dossiers kan worden teruggevonden. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd welke stukken uit het administratief dossier relevant zijn voor het individuele geval van verzoeker. Verzoeker oppert dat de verwijzing naar de gebruikte informatie ontbreekt hoewel het CEDOCA-document een 'verwittiging' bevat: "de dossierbehandeling citeert in zijn motivering naar de informatie die relevant is voor zijn beslissing en verwijst daarbij naar de bron(nen) die vermeld staan in de voetnoot". Verzoeker stelt dat elke verwijzing ontbreekt en de bestreden beslissing om deze reden moet worden vernietigd.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote wat het motief voor het bezoek van de gemaskerde mannen betreft, benadrukt verzoeker dat hij niet aanwezig was op het ogenblik van het bezoek en dat deze feiten hem door zijn vrouw werden gerapporteerd die wel aanwezig was bij het incident op 27 augustus 2009, waardoor het logisch is dat deze meer details aan het licht kan brengen. Aangezien verzoeker deze informatie uit tweede hand verneemt, kunnen er kleine verschillen ontstaan in de verklaringen. Verzoeker benadrukt eveneens dat deze ervaring een traumatiserend karakter had, waardoor het niet uitgesloten is dat de echtgenote van verzoeker bepaalde elementen niet helemaal juist weergeeft.

Verzoeker stelt met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote betreffende het ogenblik waarop verzoeker het appartement van zijn vriend verlaten had, dat de vragen hieromtrent onvoldoende precies zijn om tot tegenstrijdigheden te kunnen besluiten. Verzoeker wijst erop dat de verklaringen niet tegenstrijdig zijn want verzoeker was na het incident nog enige uren bij zijn vriend gebleven om daarna, tegen middernacht, een taxi te nemen naar zijn zus in Nazran, waar hij diep in de nacht toekwam, hetgeen dus de volgende dag was.

Wat de frequentie van bezoeken van zijn echtgenote betreft gedurende verzoekers verblijf in het appartement te Karabulak, oppert verzoeker dat de vragen niet duidelijk gesteld werden naar tijdsaanduiding toe. Tevens beweert verzoeker dat hij enkel weet heeft van de twee keren dat zijn

echtgenote is teruggekeerd en dat zijn echtgenote de overige keren buiten zijn weten en zonder zijn toestemming naar het appartement is gegaan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de overweging uit de bestreden beslissing dat hij geen stappen heeft ondernomen om bescherming te zoeken tegen de bedreigingen ten aanzien van zijn persoon en zijn gezin. Verzoeker verwijst hierbij naar de informatie uit het CEDOCA-document "Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 5 november 2009 en citeert daaruit een aantal paragrafen. Volgens verzoeker ontkracht de commissaris-generaal niet het feit dat, omwille van de extreem onstabiele veiligheidssituatie in Ingoesjetië, de autoriteiten zelf betrokken zouden kunnen zijn bij de schietpartij waarvan sprake zodat verzoeker ervoor vreesde om zich tot dezelfde autoriteiten te wenden. Vervolgens herhaalt verzoeker dat op grond van de algemene situatie in Ingoesjetië hij vreest door de autoriteiten te worden aanzien als een 'spelbreker' of een gewapend lid "van de factievoerende tegenpartij van deze zelfde Ingoesjetische autoriteiten". Hij stelt dat de situatie en de bescherming door de politie geenszins vergelijkbaar is met de veiligheidssituatie in België en dat hij zou worden blootgesteld aan wraakacties indien hij klacht zou neerleggen. Verzoeker beweert dat hij geen enkel belang had om klacht in te dienen bij de politie omdat er hem geen bescherming kon worden gegarandeerd en besluit hieruit dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker levert ook kritiek op het motief dat verzoeker in gebreke bleef enig objectief element voor te leggen ter staving van zijn relaas, terwijl hij nochtans meermaals verklaringen aflegde bij de politie. Hij wijst erop dat hij in eerste instantie de schriftelijke dreigbrief heeft neergelegd waarvan de inhoud nooit werd onderzocht en dat hij heel wat concrete gegevens heeft aangereikt. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal kwade trouw omdat hij niet staft dat het in de Russische Federatie mogelijk is om een kopie van het proces-verbaal van de politie te bekomen. Er is geen enkele objectieve informatie die bevestigt dat verzoeker in het bezit zou moeten zijn van dergelijke processen-verbaal. Verzoeker wijst erop dat de politiediensten in Ingoesjetië niet functioneren als deze in België. Volgens verzoeker houdt het Commissariaat-generaal op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoeker slechts verantwoordelijke was van de bewakingsploeg en de processen-verbaal aan de verantwoordelijke van de bewakingsonderneming zouden kunnen overhandigd zijn geweest, waardoor verzoeker zich in de onmogelijkheid bevond er een kopie van te bezitten. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek heeft verricht naar eventuele incidenten op de plaats die verzoeker heeft aangeduid, terwijl het volgens verzoeker evident lijkt dat dergelijke schietpartij aandacht heeft gekregen in de lokale pers. Deze informatie is volgens verzoeker op geen enkele manier nagetrokken waardoor de verwerende partij zich ervan heeft weerhouden mee te werken aan het produceren van het bewijs, wat ingaat tegen de instructies dienaangaande uit de proceduregids aangaande het voordeel van de twijfel die verzoeker weergeeft.

Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal het motief uit de bestreden betrekking met betrekking tot verzoekers reisweg baseert op informatie die dateert van 21 november 2006 en dat dit document op geen enkele wijze werd geactualiseerd. Verzoeker betwist het besluit dat uit de informatie wordt getrokken, namelijk dat het relaas van zijn reis niet geloofwaardig is. Volgens verzoeker gaat men uit van een verkeerde lezing van de informatie, legt men aan verzoeker de verplichting op een negatief bewijs te leveren en is de informatie surrealistisch door te stellen dat alle personen en in het bijzonder kandidaat-vluchtelingen de Schengenzone op een legale manier binnenkomen. Verzoeker en zijn echtgenote werden door een ervaren chauffeur het Schengengebied binnengeloodst en zijn niet op de hoogte van de gebruikte technieken en handigheden. Volgens verzoeker is de beslissing op dit punt evenmin afdoende gemotiveerd.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, waarvan verzoeker de definitie uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in herinnering brengt, stelt verzoeker dat de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet werd geweigerd, maar de beslissing in gebreke blijft te motiveren in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Anderzijds acht verzoeker het oordeel op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dubbelzinnig. Op grond van de informatie over de veiligheidssituatie in Ingoesjetië die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat burgers wel het slachtoffer kunnen worden van een willekeurige aanslag. Verzoeker wijst op het feit dat hij en zijn echtgenote tijdens het gehoor hebben aangegeven dat zij wel degelijk een risico lopen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge beschikt, maar gebonden is door de eigen analyse van de feitelijke situatie en door de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker ziet hierin een motiveringsgebrek. Met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht sluit verzoeker zijn betoog af.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de complexe veiligheidssituatie in Ingoesjetië een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, die verband houden met een poging tot diefstal in een oliebedrijf waar hij als ploegbaas van een bewakingseenheid werkte, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze niet gekoppeld kunnen worden aan één van de gronden uit het Vluchtelingenverdrag en bovendien ongeloofwaardig zijn. Verzoeker en zijn echtgenote legden immers tegenstrijdige verklaringen af over het meedelen van de redenen voor de inval van 27 augustus 2009, over de evenementen die volgden op de inval en over de frequentie van terugkeer naar het appartement door de echtgenote van verzoeker. Verzoeker maakte ook niet aannemelijk dat hij een beroep had gedaan op de lokaal aanwezige bescherming. Verzoeker heeft evenmin enig objectief element voorgelegd om zijn asielaanvraag te staven. Tenslotte is ook verzoeker relaas over de reisweg in strijd met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, komt de commissaris-generaal op grond van een analyse van de gegevens tot het besluit dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers geen risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict bestaat.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Voor zover verzoeker van de commissaris-generaal verlangt dat bepaalde gegevens worden afgetoetst bij de onderneming waar hij werkzaam was, merkt de Raad op dat de bewijslast bij verzoeker ligt en het aan hem toekomt stukken ter staving van zijn relaas aan te brengen. Wat zijn identiteitsgegevens betreft, merkt de Raad op dat deze inderdaad niet worden betwist. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

3.6. De vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In zijn verzoekschrift ontwikkelt verzoeker voor het eerst de stelling dat de Russische autoriteiten mogelijks zelf achter het schietincident zitten omdat hem naar aanleiding van zijn professionele activiteiten door de Russische overheid een politieke overtuiging wordt toegeschreven, met name dat hij aanzien wordt als lid van een gewapende groep die probeert de controle over te

nemen over de olie-exploitatie. Verzoeker tracht deze stelling te staven door te verwijzen naar de informatie die door de commissaris-generaal aan het dossier werd toegevoegd en waarin de precare veiligheidssituatie in Ingoesjetië wordt beschreven. Zoals hierboven gesteld, rust de bewijslast bij de asielzoeker. In weerwil van verzoekers beweringen laat de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het niet steeds duidelijk is wie de plegers zijn van bepaalde geweldsdelicten (stuk 19, Landeninformatie, SRB Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, november 2009), niet toe te concluderen dat de Russische overheid verantwoordelijk zou zijn voor het specifieke incident dat verzoeker op zijn werk meemaakte. Het document bevat immers enkel een beschrijving van de algemene situatie en verzoeker brengt geen gegevens aan die toelaten deze algemene situatie te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie (cf. RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zijn individuele vrees voor vervolging of zijn risico op ernstige schade zou blijken uit de door hem aangehaalde uittreksels uit het landenrapport.

3.7. Uit de gegevens van het administratief dossier, en in het bijzonder uit verzoekers eigen verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker door de Russische autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van zijn professionele activiteiten of dat hem een bepaalde politieke overtuiging zou worden toegeschreven. Ter gelegenheid van zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker uit zijn land van herkomst te zijn vertrokken uit vrees voor bloedwraak van de Ingoesje familie van het slachtoffer van het schietincident (stuk 12, Vragenlijst, p. 3). Verzoeker stelde toen tevens dat hij niet weet of de 'actor van de vervolging' al dan niet tot de autoriteiten behoort (stuk 12, Vragenlijst, p. 2). Bij het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukte verzoeker dat hij niet wist wie hem kwam bedreigen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 12) en hij herhaalde dat hij niet wist wie of wat hij vreesde bij een terugkeer naar de Russische Federatie (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 19). De Raad stelt vast dat er geen enkel objectief gegeven voorhanden is op grond waarvan kan worden besloten dat verzoeker door de Russische autoriteiten zou worden gevisieerd omwille van zijn beroepsactiviteit. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn vluchtrelaas louter a posteriori probeert te koppelen aan het Vluchtelingenverdrag. Uit deze a posteriori-verklaring kan bezwaarlijk een motiveringsgebrek worden afgeleid.

3.8. Waar verzoeker poneert dat niet werd aangetoond dat hij een beroep kon doen op de Ingoesjetische politie, merkt de Raad op dat verzoeker ook hier aanstuurt op een omkering van de bewijslast. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat hij geen of een belemmerde toegang heeft tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat verzoeker en zijn collega's na het schietincident op zijn werkplek onmiddellijk de politie contacteerden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 10) en dat verzoeker verklaarde dat de politie waarschijnlijk een onderzoek was gestart, waardoor hij de naam van het dodelijk slachtoffer vernam (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 11). Toen verzoeker echter naderhand thuis werd bedreigd door twee mannen, vond hij het niet nodig en achtte hij het zelfs zinloos de politie te contacteren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 14). Verzoeker heeft duidelijk verzuimd om een beroep te doen op de bescherming van de lokaal aanwezige autoriteiten, waardoor zijn blote beweringen over de onvergelykbaarheid met de beschermingsmogelijkheden in België, het gebrek aan garanties en mogelijke wraakacties vanwege de autoriteiten na neerlegging van een klacht loutere hypothesen blijven die geen invloed hebben op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing op dit punt.

3.9. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielpcedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden over het motief voor het bezoek van de gemaskerde mannen, kan verzoekers verschoning voor de verschillen tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote niet worden aanvaard. Verzoekers echtgenote had blijkens het administratief dossier verklaard dat de belagers kwamen omdat één van hun mannen werd doodgeschoten (stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 20/07/2010, p. 6), terwijl verzoeker verklaarde dat ze niet vertelden waarom ze kwamen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 14). Het feit dat verzoeker niet aanwezig was, dat hij de informatie slechts van zijn vrouw vernam en dat het een traumatiserende ervaring betreft waardoor niet uitgesloten is dat de informatie die zijn echtgenote heeft verstrekt, niet helemaal juist is, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Deze tegenstrijdigheid betreft nochtans een essentieel gegeven, met name het motief van het bezoek van gemaskerde onbekenden, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker na confrontatie met de tegenstrijdigheid aangaf dat zijn versie misschien te oppervlakkig was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 21), wat dan weer niet overeenstemt met de uiteenzetting uit het verzoekschrift waarbij de versie van verzoekers echtgenote

gebrekkig wordt geacht. Deze omstandigheden verzwakken verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in de plaats van deze te versterken.

3.10. Wat de chronologie betreft van de evenementen die plaats hadden op de avond van de bedreigingen, blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker dat hij bij een vriend verbleef en na een telefoontje van zijn echtgenote 's avonds met een taxi naar zijn zus in Nazran vertrok (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 13) en daar ongeveer om 10 uur, misschien iets later, aankwam, waar zijn echtgenote reeds aanwezig was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 10). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen dat verzoeker slechts de volgende dag naar zijn zus kwam. Uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij na confrontatie met deze tegenstrijdigheid zijn versie uitdrukkelijk bevestigt (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 21). Verzoeker toont niet aan op welk punt de vragen onvoldoende duidelijk waren, zodat zijn argument dat de vraagstelling de tegenstrijdigheid zou kunnen veroorzaken hebben, niet kan worden aanvaard. De Raad acht de vragen, die overigens meermaals werden herhaald, overduidelijk. De versie die verzoeker post-factum poneert waarbij hij diep in de nacht bij zijn zus zou zijn gearriveerd, en waarbij hij tracht beide uiteenlopende verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen, wordt geenszins door de initiële verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote ondersteund en kan bijgevolg niet worden aanvaard ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

3.11. Met betrekking tot de frequentie van de bezoeken van zijn echtgenote, oppert verzoeker dat de vragen niet duidelijk waren naar tijdsaanduiding toe. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat zeer uitdrukkelijk werd gevraagd hoe vaak verzoekers echtgenote op het appartement was geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/07/2010, p. 17) en verzoeker herhaaldelijk bevestigde dat zij volgens hem slechts één keer was teruggekeerd, terwijl zijn echtgenote verklaarde ongeveer één of twee keer per week te zijn teruggekeerd (stuk 6, gehoorverslag echtgenote CGVS 20/07/2010, p. 7). Dergelijke uiteenlopende versies kunnen moeilijk worden verklaard door onduidelijkheid in de vraagstelling. Met zijn a posteriori opmerking dat zijn echtgenote de overige keren buiten zijn weten en buiten zijn toestemming is gegaan, geeft verzoeker toe dat er een ernstige tegenstrijdigheid bestaat tussen hun verklaringen. De frequentie van terugkeer naar het appartement is echter een essentieel gegeven omdat de vervolgingsfeiten zich op dit appartement hadden afgespeeld. Verzoekers pogingen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te omzeilen, kunnen deze geenszins rechtvaardigen.

3.12. Omtrent het gebrek aan objectieve elementen herhaalt de Raad wederom dat de bewijslast bij de asielzoeker rust. Op basis van de medewerkingsplicht die op de asielzoeker rust, mag van hem worden verwacht dat hij stukken ter staving van zijn relaas aanbrengt. Zowel uit het administratief dossier (stuk 18, Documenten) als uit het verzoekschrift blijkt dat met betrekking tot de vervolgingsfeiten zoals die door verzoeker werden aangehaald, enkel de handgeschreven dreigbrief - die bezwaarlijk als objectief element kan worden beschouwd - als stavingsstuk werd aangereikt. Verzoeker heeft nochtans zelf aangegeven, zoals hierboven trouwens reeds uiteengezet, dat er wel degelijk door de politie bepaalde onderzoeksfeiten werden verricht naar aanleiding van het schietincident. Bijgevolg mag van verzoeker worden verwacht dat hij in staat was hierover nadere informatie op te vragen. Dit mag des te meer worden verwacht vermits hij er via zijn zus in geslaagd is vanuit België een attest van tewerkstelling vanuit Ingoesjetji (stuk 18, Documenten) te bekomen. Verzoekers uiteenzetting over het verkrijgen van een kopie van een proces-verbaal in de Russische Federatie en het gebrek aan medewerking van de verwerende partij bij de bewijsvoering, kan niet als verschoning gelden voor de tekortkomingen van verzoeker op dit punt. Waar verzoeker verwijst naar het voordeel van de twijfel uit de UNHCR-proceduregids, merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438). In casu werd, zoals hierboven reeds uiteengezet, uitvoerig gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen niet geloofwaardig werden geacht. De Raad besluit bijgevolg dat er geen redenen zijn om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen.

3.13. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekers kritiek op de overweging in de bestreden beslissing over zijn reisweg, is niet bij machte het besluit van de commissaris-generaal te weerleggen. Uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19, Landeninformatie, Antwoordfiche CEDOCA, tch 2006-108wb), blijkt dat er een zeer strikte en individuele controle plaatsvindt aan de buitengrenzen van het Schengengebied. Verzoeker beweert dat deze informatie dateert van 21 november 2006 en ondertussen niet meer werd geactualiseerd. Hij brengt echter geen enkel gegeven aan, eventueel gestoeld op een recenter rapport, dat zou aantonen dat de controle aan de Schengenbuitengrenzen ondertussen zou zijn verslapt. In het kader van zijn asielprocedure komt het aan de asielzoeker toe te

verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – de controles zou hebben omzeild. De versie waarbij verzoeker volhoudt dat hij en zijn echtgenote door een ervaren chauffeur zijn binnengeloodst zonder zelf op de hoogte te zijn van de gebruikte technieken en handigheden, is op manifeste wijze onverenigbaar met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de controle aan de grens op individuele basis plaatsvindt. Van verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht, indien hij zonder reisdocumenten de grens overstak, dat hij meer details kan verschaffen over de modus operandi. Verzoekers kritiek is niet bij machte de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te doen wankelen.

3.14. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing niet is gemotiveerd in het licht van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd geacht, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen bestaande uit doodstraf of executie enerzijds en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing anderzijds in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.15. Wat de beoordeling betreft van de actuele situatie in Ingoesjetië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, treedt de Raad verzoeker bij waar hij stelt dat de toestand in Ingoesjetië erg gespannen is. In de inleidende paragraaf van de bestreden beslissing wordt dit overigens bevestigd. Zoals verzoeker terecht opmerkt, beschikt de commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge bij de beoordeling, zolang de feiten niet worden miskend. Aan het administratief dossier werd door de commissaris-generaal objectieve informatie toegevoegd waarin onder andere wordt uiteengezet dat er bij het conflict tussen de strijdkrachten en de rebellen weliswaar burgerslachtoffers vallen en dat men niet gewend is aan de recente (stijgende) aantallen slachtoffers onder de burgers (stuk 19, Landeninformatie, SRB Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, 5 november 2009, p. 10). Anderzijds wordt in datzelfde rapport benadrukt dat niet alle incidenten aan het conflict kunnen worden gelieerd en dat het vaak om gemaskeerde criminele feiten gaat. Ook door MSF wordt gesteld dat er geen oorlog aan de gang is in Ingoesjetië (stuk 19, Landeninformatie, SRB Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, 5 november 2009, p. 11). Op grond van deze overwegingen gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins onredelijk te werk door op grond van het geheel van de informatie te besluiten dat er actueel in Ingoesjetië geen sprake is van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat hij en zijn echtgenote als burger een zeker risico lopen, wordt door de bestreden beslissing niet ontkend. Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens aan die aannemelijk maken dat er een internationaal of binnenlands gewapend conflict woedt in Ingoesjetië, waardoor hij niet aantoont dat de beoordeling van de commissaris-generaal gebrekkig is.

3.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op redelijke en draagkrachtige motieven die door verzoeker niet werden ontkracht waardoor de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk werd gemaakt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN